

Μητρ. Λαρίσης: “Αυτοί που κούνησαν το δάκτυλο στη Εκκλησία”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου](#)

“Τα Χριστούγεννα, ιδίως στις δυτικές κοινωνίες μετά τη βαθμιαία αποχριστιανοποίησή τους, αν και είναι ο,τι πιο σημαντικό έχουν να εορτάσουν, συνήθως συνδυάζονται με την παιδική αθωότητα, τη γαλήνη και την ελπίδα, περισσότερο ως συναισθηματικές, θεωρητικές και συμβολικές έννοιες, χωρίς να συνδυάζονται με την πρακτικότητα της Πίστης. Έτσι όμως, χάνονται ουσιαστικές αλήθειες που το πνευματικό περιεχόμενο της Εορτής αναδεικνύει και που όταν τις προσεγγίζουμε αιφνιδιαζόμαστε”

Αυτά αναφέρει μεταξύ άλλων στο μήνυμά του για τα Χριστούγεννα ο Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος.

“Αυτή η Χάρη κατ’ εξοχήν παραμένει διαχρονικά στον κόσμο και μεταδίδεται μέσα από το Μυστήριο των Μυστηρίων, την Θεία Ευχαριστία. Δυστυχώς, πολλοί αλαζόνες, έφτασαν στο σημείο, εκμεταλλευόμενοι τη δύσκολη όντως συγκυρία της πανδημίας, να συμπεριφερθούν σαν άλλοι Ηρώδες, προσπαθώντας να φονεύσουν τον Χριστό στην καρδιά μας, να μας στερήσουν από την ουσία της Πίστης μας, να μας συμπαρασύρουν στον δικό τους πνευματικό θάνατο, προσβάλλοντας την Θεία Κοινωνία. Θεώρησαν εαυτούς ανώτερους της Εκκλησίας και περιφρονώντας την αποκρυσταλλωμένη εμπειρία τόσων αιώνων, έφτασαν να χαρακτηρίσουν το Μυστήριο της ζωής ως πιθανότητα αιτίας θανάτου. Δυστυχώς εκμεταλλεύτηκαν τον εύλογο φόβο από τον Ιο για να δημιουργήσουν παράλογο πανικό κατά του Υιού. Χρησιμοποίησαν ως επιχείρημα τη δική τους αντίληψη περί επιστήμης και κούνησαν στην Εκκλησία το δάκτυλο, την ίδια ώρα που η επιστήμη μας δήλωνε ανεπαρκής κι ανήμπορη να μας λυτρώσει από την πληγή της πανδημίας. Κι όμως, είναι από αιώνες παρατηρημένο και γι’ αυτό διαπιστωμένο, πως η Θεία Κοινωνία, ως Μυστήριο άλλων διαστάσεων, δεν περιορίζεται στις συμβατικότητες και τις συνθήκες του κόσμου τούτου. Γι’ αυτό και μεταδίδεται «εις άφεςιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον», αρκεί ο άνθρωπος να προσέρχεται με μετάνοια και ταπείνωση μπροστά στον φοβερό Θεό”.

ΜΗΝΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Πρός

Τόν Ίερό Κληρο καί τόν

Εύσεβή Λαό τῆς καθ’ ἡμᾶς Ίεραῖς Μητροπόλεως

Άγαπητοί μου,

Χριστούγεννα σήμερα, κι ἔμεῖς πιστοί σέ Ἐκεῖνον πού σαρκώθηκε «δι’ ἡμᾶς τούς ἄνθρώπους καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν», ὅπως ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεώς μας, στρέφουμε τήν ὅλη μας ὑπαρξη, τό ὅλο μας εἶναι, στόν Παντοδύναμο Θεό πού ἀποκαλύπτεται ὡς μικρό καί ἀδύναμο βρέφος σέ μιά φάτνη στό σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ.

Τά Χριστούγεννα, ιδίως στις δυτικές κοινωνίες μετά τη βαθμιαία αποχριστιανοποίησή τους, αν και είναι ό,τι πιο σημαντικό έχουν να εορτάσουν, συνήθως συνδυάζονται με την παιδική άθωότητα, τη γαλήνη και την ελπίδα, περισσότερο ως συναισθηματικές, θεωρητικές και συμβολικές έννοιες, χωρίς να συνδυάζονται με την πρακτικότητα της Πίστης. Έτσι όμως, χάνονται ουσιαστικές αλήθειες που το πνευματικό περιεχόμενο της Έορτης αναδεικνύει και που όταν τις προσεγγίζουμε αϊφνιδιαζόμαστε.

Μιά από αυτές τις αλήθειες των Χριστουγέννων είναι το ασυμβίβαστό τους με την ανθρώπινη αλαζονεία! Η αλαζονεία, ή οποία εκδηλώνεται κυρίως ως πείσμα, πλήττει τον έγωπαθή άνθρωπο και τον οδηγεί να εκδηλώνει την έγκεντρικότητά του, άσχετα από κοινωνική τάξη, οικονομική κατάσταση ή έπιστημονικές γνώσεις. Κι αυτή ή αλαζονεία στις ποικιλότροπές της εκφράσεις, δέν παύει μέχρι σήμερα να ύπονομεύει τά κράτη και τις κοινωνίες, την είρηνική συνύπαρξη και την προκοπή, τις οίκογενειακές και διαπροσωπικές σχέσεις. Ένα είναι τό βασικό χαρακτηριστικό του άλαζόνα κατά τον Άγιο Ίωάννη τον Χρυσόστομο: «ότι γάρ ούδέν είναι νομίζει πάντας ανθρώπους προς έαυτόν», τό ότι νομίζει πως σέ σχέση με τον έαυτό του όλοι οί άλλοι είναι ένα τίποτα. Γι' αυτό κι έπειδή δέν μπορεί να αναγνωρίσει καλό σέ άλλους, παραβλέπει την αλήθεια, ύποστηρίζει με παρανοϊκό τρόπο μόνον τή δική του λογική, γίνεται σκληρός, ένδεχομένως και βίαιος, αποδεχόμενος την καταστροφή των άλλων ίσως και την αυτοκαταστροφή.

Άν δέν κατανοήσουμε καλά πόσο αποστρέφεται ό Χριστός μας αυτό τό πνεύμα τής αλαζονείας, δέν θά μπορέσουμε να κατανοήσουμε γιατί τά Εύαγγέλια τονίζουν και αναδεικνύουν τό γεγονός ότι ό Παντοδύναμος Θεός μας έμφανίζεται στην ανθρωπότητα ως ένα άπλό και αδύναμο βρέφος μιās φτωχής οίκογένειας κι όχι για παράδειγμα, ως ένας πανέξυπνος διανοητής, ή ως πάμπλουτος έξουσιαστής, ή ως διάσημος διαμορφωτής τής κοινής γνώμης. Αντίστοιχα, αποκαλύπτει τον Έαυτό Του στις ταπεινές ψυχές. Χρησιμοποιεί ως όχημα την Κυρία Θεοτόκο, την Βασίλισσα τής ταπείνωσης, έμφανίζεται στους άπλους και ταπεινούς στην καρδιά ποιμένες, Τόν προστατεύει ό ταπεινός και γι' αυτό σώφρων Ίωσήφ, Τόν προσκυνούν οί γεμάτοι πόθο αναζητητές τής αλήθειας γι' αυτό και άπλοί και ταπεινοί Μάγοι έξ Ανατολών, οί όντως σοφοί...

Αντίθετα, οί άλαζόνες τής έποχής, όσοι είχαν έμπιστοσύνη μόνο στον έαυτό τους, στά πλούτη τους, στην έξουσία τους, άκόμη και στή σοφία τους, δέν μπόρεσαν να Τόν συναντήσουν, αν και για διαφορετικούς λόγους τό έπιδιώκουν. Ό έπηρμένος Ήρώδης, οί ύπερόπτες Γραμματείς και οί Φαρισαίοι, ό ύπερήφανος Πιλάτος και κοντά σέ αυτούς όλόκληρη ή καθεστηκυία τάξη που ένδιαφερόταν μόνο για προνόμια και δικαιώματα, αν και μπροστά στά μάτια τους δέν Τόν βλέπουν. Γιατί;

Γιατί δέν μπόρεσαν ποτέ νά κατανοήσουν ἢ νά συμμαριστοῦν τό ὅτι ὁ Χριστός «ἐαυτὸν ἐκένωσεν, μορφὴν δούλου λαβών» (Φιλ. β´, 7).

Καί σήμερα, συμβαίνει τό ἴδιο. Ἡ καμπάνα καλεῖ γιά νά προσέλθουμε καί νά μᾶς φανερώσει ἡ Ἐκκλησία τόν Χριστό. Γιά νά Τόν συναντήσουμε καί νά μᾶς ἀποκαλυφθεῖ πρέπει νά προσέξουμε νά προσέλθουμε ὅπως οἱ Μάγοι καί οἱ Ποιμένες. Μέ ταπείνωση καί ἀπλότητα, περιστέλλοντας τόν ἐγωισμό καί τήν ὑπερήφανη διάθεσή μας. Μήν πλησιάζουμε ὅπως οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἡρώδη πού Τόν ζητοῦν γιά νά Τόν σκοτώσουν, ἢ ὅπως ἀργότερα οἱ διάφοροι σοφιστές καί δόλιοι οἱ ὁποῖοι κοίταζαν νά Τόν παγιδεύσουν στό λόγο.

Ἀπό τή Γέννησή του καί μετά ὁ Χριστός ἀντιμετωπίζει ὅλων τῶν εἰδῶν τίς ἀνθρώπινες στάσεις ἀπέναντί Του. Ἀπό τίς πλέον ἔντιμες, ἕως τίς πλέον ἄθλιες. Ἀπό τίς πλέον εὐσεβεῖς, ἕως τίς πλέον ἱερόσυλες. Ἀπό τίς πλέον ἄδολες, ἕως τίς πλέον ὑστερόβουλες. Τίς ἀνέχεται ὅλες περιμένοντας τήν ἐπιστροφή ὅλων μας στήν Πατρική ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ καί Πατρός. Ἔχει ὅμως, προειδοποιήσει πώς ἐνῶ ὅλα συγχωροῦνται, ὑπάρχει ἕνα ἀμάρτημα πού δέν συγχωρεῖται ποτέ. Ἡ Βλασφημία κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (Μᾶρκ. γ´, 28-29). Πῶς πραγματοποιεῖται αὐτό τό ἀμάρτημα; Κάθε φορά πού ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖ τόν ἑαυτό του μεγαλύτερο καί ἀνώτερο ἀπό τόν Θεό καί ἐνεργεῖ ἀντίστοιχα. Πότε ὁ ἄνθρωπος φτάνει σέ αὐτό τό σημεῖο; Ὅταν τόν κυριεύει ἡ ἀλαζονεία. Γι' αὐτό καί χαρακτηρίζεται πνευματικός καρκίνος, ὑπεύθυνος γιά πολλούς πνευματικούς θανάτους.

Τά Χριστούγεννα κυριαρχοῦν καί ἡ ἀνθρώπινη ἀλαζονεία ἀνατρέπεται! Ὁ Χριστός μας πρῶτα μέ τό παράδειγμά Του κι ὕστερα μέ τόν λόγο Του ἔρχεται νά μᾶς πεῖ: «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι, καί ταπεινός τῆ καρδιά· καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν.» (Ματθ. ια´, 29). Ὁ καρκινογενής ἀνθρώπινος ἐγκεντρικισμός θεραπεύεται μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ, ἀλλοιῶς ὁ ἄνθρωπος παιδαγωγεῖται καθώς «Ὁ Θεός ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσιν χάριν» (Ἰακ. δ´, 6).

Αὐτή ἡ Χάρη κατ' ἐξοχήν παραμένει διαχρονικά στόν κόσμον καί μεταδίδεται μέσα ἀπό τό Μυστήριον τῶν Μυστηρίων, τήν Θεία Εὐχαριστία. Δυστυχῶς, πολλοί ἀλαζόνες, ἔφτασαν στό σημεῖο, ἐκμεταλλεόμενοι τή δύσκολη ὄντως συγκυρία τῆς πανδημίας, νά συμπεριφερθοῦν σάν ἄλλοι Ἡρώδες, προσπαθώντας νά φονεύσουν τόν Χριστό στήν καρδιά μας, νά μᾶς στερήσουν ἀπό τήν οὐσία τῆς Πίστεως μας, νά μᾶς συμπαρασύρουν στόν δικό τους πνευματικό θάνατον, προσβάλλοντας τήν Θεία Κοινωνία. Θεώρησαν ἑαυτούς ἀνώτερους τῆς Ἐκκλησίας καί περιφρονώντας τήν ἀποκρυσταλλωμένη ἐμπειρία τόσων αἰώνων, ἔφτασαν νά χαρακτηρίσουν τό Μυστήριον τῆς ζωῆς ὡς πιθανότητα αἰτίας θανάτου. Δυστυχῶς ἐκμεταλλεύτηκαν τόν εὐλόγον φόβον ἀπό τόν ἰόν γιά νά δημιουργήσουν παράλογον πανικό κατά τοῦ Υἱοῦ. Χρησιμοποίησαν ὡς ἐπιχείρημα τή δική τους ἀντίληψη περί ἐπιστήμης καί

κούνησαν στήν Ἐκκλησία τό δάκτυλο, τήν ἴδια ὥρα πού ἡ ἐπιστήμη μας δήλωνε ἀνεπαρκής κι ἀνήμπορη νά μᾶς λυτρώσει ἀπό τήν πληγή τῆς πανδημίας. Κι ὅμως, εἶναι ἀπό αἰῶνες παρατηρημένο καί γι' αὐτό διαπιστωμένο, πώς ἡ Θεία Κοινωνία, ὡς Μυστήριον ἄλλων διαστάσεων, δέν περιορίζεται στίς συμβατικότητες καί τίς συνθηκῆς τοῦ κόσμου τούτου. Γι' αὐτό καί μεταδίδεται «εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί εἰς ζωήν αἰώνιον», ἀρκεῖ ὁ ἄνθρωπος νά προσέρχεται μέ μετάνοια καί ταπείνωση μπροστά στόν φοβερό Θεό.

Ἀδελφοί μου, ὁ Χριστός σαρκώνεται γιά νά μᾶς προσφέρει τό Σῶμα Του καί τό Αἷμα Του. Ταπεινώνεται δείχνοντάς μας τόν τρόπο γιά νά Τόν πλησιάσουμε, ὥστε φθάνοντάς Τον νά Τόν πάρουμε μέσα μας μέ τήν Θεία Κοινωνία καί νά κατοικήσει αἰώνια στίς καρδιές μας. Μακάρι, «ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθείς καί ἐν φάτνῃ ἀνακλιθείς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν», νά μᾶς χαρίσει τήν ἀπαλλαγή ἀπό τό φρικτό πάθος τῆς ἀλαζονείας καί νά μᾶς ἀναδείξει μιμητές Του σέ αὐτό πού μέ τόν ἐρχομό Του μᾶς προτείνει, τήν ἀπλότητα τῆς ψυχῆς, τήν Ἁγία ταπείνωση.

Καλά κι εὐλογημένα Χριστούγεννα.

Μέ πατρικές εὐχές.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

†Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου Ἱερώνυμος